

Jaume Pérez Montaner

La casa buida

Demà potser heretarem la terra
o ens tancaran feixugament els ulls

amb l'espessor de la nostra ceguesa.
Ara fruïm aquesta meravella,
el simple fet de ser i ser ací.

El teu somrís dibuixa mots novells,
un sexe que ens devora nit i dia
i figures antigues amb colors esvaïts.

bromera poesia

PREMI
VAE
DE POESIA
DE BURJASSOT

1
ARBRES

Ens va atrapar aquesta terra esquiva
i ara som arbres d'un furtiu paisatge:

esglai i veu d'una fosca tendència
al sobtat desesper que ens afaiçona.

Imatges que s'imposen, quasi sense pensar,
en escriure aquests versos.

On la bellesa d'aquest món?, diries,
mentre esbossaves un pacient somriure

ple de complicitats.

On la bellesa, doncs?

EL POEMA

Escriure és un assassinat subtil
que ultrapassa l'oblit o el suïcidi.

És el que ens purifica,
i no ens ha de sorprendre

si amb els nostres poemes,
en un món que s'enfonsa,

parlem d'un món possible
—qui sap si sols en somnis—,

que potser no veurem
i que no serà nostre,

com un intent només
de lucidesa estranya,

la final i més bella
justificació

d'un sentit impensat
en la nostra existència.

3
NARCÍS

Solitari Narcís
que contempla el seu rostre,

la tremolor del cel
i l'arbre emmirallats:

aquesta mar eixuta
que en l'esguard recomença

es repeteix enllà
de síl·labes opaques.

Els somnis se'ns ofeguen
quan s'acurten els dies

i brolla en l'aigua grisa
la buidor de la nit.

Sense resposta

1
ASSAIG

A Teresa Pascual

*all which isn't singing is mere talking
and all talking's talking to oneself*

E. E. CUMMINGS

Potser no tornaràs a veure aquell
antic poema d'aigua, fang i vent,

ni a pujar pel carrer que s'empinava
com un estret calvari
en el precoç hivern,

ni a palpar com un orb
la textura de l'arbre
amb fred blavós als dits i a les orelles.

Tot el passat fou sols un simple assaig
d'aquest atzar que ja no té futur:
està en la teua ment.

De tot allò només queda un record
tan trist com els adéus,
una petita història,

aquell relat i el teu fantasiieg;
el relat que escriuràs
potser per fer-lo viure:
un poema profund com un paisatge.

RACÓ DE L'ALBIR

Els teus ulls que miraven sense entendre
l'ona contra la roca,
els diamants efímers

sobre la teua pell,
la mar que sempre torna a la infantesa,
les petxines o el plat de porcellana a trossos.

El suc regalimant entre les dents,
fosca la carn salobre en la geniva,
llengua de mar i estiu,

la mà que descansava en l'entrecreix
i els dits que s'endinsaven
en la humitat del sexe:

crema la carn i s'estiren els músculs
amb el pes del botorn.
I a l'horabaixa les algues com un jaç

sobre el llençol d'arrodonides cinques:
et llepaves la pell bruna i salada.
Amb els ulls mig tancats no comprenies,

al costat de les branques del vell roure,
que aquesta obscura línia assenyalava
els llimbs i la incertesa més pregona.